

Bližina molčanja

Maja
Haderlap

je prepadenost umišljena, je obvezna posledica samevanja? nikdar celote, sami obroki, spomini, ki se jih niti ne drznem dotakniti, četudi so moji. med črke odlagam prepovedane radosti, neizrekljivo in sramno hirajo. vidno oksidiram, ustvarjam

šelest. vozli uma preskakujejo v pisane clip monsters. odmor zgodnjih dni nepreklicno fiksira izhod, z nekaj prebliski zasvedram navzgor in navzdol. kost raste. ne da bi bila z njim, eden trdi, da ga ljubim. res je.

*

odkar sem tukaj voh uporabljam in fantaziram o žlahti. dedujem. priščipljene roke še ne premikam. suši se mrha in zaudarja po grenki pohabi. tudi se mi ne posreči skok v evropo. pod marmorjem raste judovska kri v šotore. tam se obesim

karlu na ramo, da reče kaj in mi razlaga od česa hirajo noji. menda je uspela transplantacija freuda in so že pozaprli prgišče občanov v prostore, kjer se učijo tehne zapahov. savano opazim ponoči v parku in včeraj udarja v zvoniku bum, bum.

*

od slovesov gola zbranost spet prerase zev, ko me zapuščaš. —
je tiha ta pretresenost, ki kliče za besedo, da bi segla kakor
gib do živih las, do srha, do predmetov in vse varovala pred
deklino, ki še neprivrženo in kar docela vzorno obstoji. ah,

neštetokrat je zapeljana dioptrija sreče! kaj pomaga stok,
ki jekne v prte, kaj mi kot nebo nekoč s širino zaduši vir bolečine?
poskus sem, že predvidena spotika, ki v njej utripa odpozabljenost.
in govorica drami deht bližine, je ne najde, jo porazgubi.

*

kdo ti kot tujec ponudi na dlani odpoved subjekta, samoto?
kdo se ustavlja, obrača in vidi neobljudenost svojo? kdo črta
dneve, da se komaj pojavijo s trudno motnjavo? bledikavo
vse, kar se mogočno vsiljuje prostoru, most, hiša, človek.

v znojne mehurje se boči sramežljivi drget. tako tragičen čut,
da se vse obli v tuje svetove, da se prihuli forsirani konec,
da se molčanje zlatousti in ne razume, česar ne more verjeti.
končno praznina gre skozi beločnice v mrežo in neha biti.

*

nič ne preostane od utvare varnosti, ki se kakor obolenje naseli
v spominu. neskončni vozec tukaj, da se skoraj zlomi besednjak
in se dvigalo leta spušča v prenizko avlo in vinogradi zunaj
opominjajo na kraj. se je prehodnost vpila v stene in namigovanja.

en sam preplah očrni smeli čar, da spet izbira med fantomi
doma in tujine. poskusi naselitve se izjalovijo v beg. prastaro
tožbo udomačiš in zamisel o izkustvu nemoči, kakor da se ne bi
stopnjevala.

in pomnenje se skrajša v bežen vtis, da mikrobi zadrhtijo.

*

kam, ko padajo opisi od utrujenosti v grlo kot spake in
so sanje žejni pivniki, ki legajo na ljudi in se v novih prostorih
negotovo spogledujejo znanci, kam, ko se nit človeštva izgublja
za zaprtimi vrati in vsak vojskovodja pomni svoje ime,

ko na drobno zminirana misel spet ne doseže izvora in me pijani dozdevno, ki ne priznava podplutb in ne stoka, ko hipne zavisti kot bucike spenjajo moj horizont? z udarnimi besi kam, ko je v nešteto krasot razdeljen praviljni lošč.

*

kadar se kdo obesi, ali požene kroglo skoz glavo, pravijo, da je to zgodba o zakletem mesecu. kadar zaris zemlje priklepa, pravijo, da bo ženska zaklala sina in sebe in kadar se še tako zvesta predanost nalomi v odpor, izgubljam kraj. nič več ne iščem

blagosti v njem, kakor takrat. nerodna ljubezen do rodni trohnb in toplega gnoja me ni odgnala, ne prenovljeni prostori, poceni pripombe. edinole srd, ki me prevzema, kadar se vdiram v mazaste njive in se ustavljam v zmešnjavi zelenja. pogled pa se luži daleč na robu.

*

hrepenenje po ženski je brez okusa, s prefinjenim čutom za morfij dokončnosti, sle. z deklic padajo pernata jajčeca, pristanejo gola kot sneg, izkušnjam nepismenih mater zrasedo krila in nemo odplahutajo. zaradi utrinkov, ki so mi dobri ali sovražni, vsa drgetam, od igre senc,

kjer naj so spravljene stare ljubezni. moj materin čut je raza. ali, kako naj si vendar razlagam privid, da sem šepava, sentimentalna živalca, ki vodeni kakor nosečnica, zoba črn grah, se dobrika na noč? plod, si telo, vgnezdna varianta? tukaj te čakajo ljuti rejenci.

*

kaj reči o pijanem telesu in zgrbljenem nosu, ki se v kot tišči, ko pa vse ne bi smelo obstajati. skrb, ki glavo zastrupi, da se potem pregiba in pljuje in kolne. kaj govoriti o neznosni sopari, senenem drobu, volčjaku, ki neprestano meča liže. a

kadar so dnevi zlate svetlobne pošasti, se gibamo s trudno in topo strastjo. meni se blede od vonja po senu, plemenu, da si na čelo prvinsko čudenje rišem. z bregov grem, od romanticizma, v krvi zeleni, ki samo skrivoma rdi. čas rušilnih namenov je.

*

med štirimi stenami uglajam objestnost vsemogočnosti. mučna življenja tod gomazijo. kdo, ki se ne bi vztrajno reševal, kdo, ki ne bi težkal obstoj in premagoval raztelešeno stanje? ob strah pljuska mehknobnost. kdo, ki ne bi eksemplarično zginit v pesem?

treba je reči še kakšno besedo o prihodu ljubimca, o prijaznih gostinskih vprašanjih, o nerodnosti, ki daje videz ljubezni, o tulpah in smradu, o vseh teh prehodnih, nespevnih trepetih. a vse se zatakne in traja in bo zapisano z leti in ko bom stara, bom vedela.

Fabjan
Hafner

A V zenici
tli
trska.

V zrklu
trza
trs.
:

Pan
piska na
trst.